

нѣма да ми стане жалко, ако ги видя, че носятъ байряка“. Турцитѣ слушали и бѣлвали гущери.

Следъ шесть месеца тя научила, че двамата братя Ангелъ и Никола се намирали въ Сенъ Жанъ-д'Аркската крепостъ. Това било за нея неочаквана радостъ. Сега тя била съвсемъ сама въ кѣщата си и безъ никакви сръдства.

Освобождението свари баба Тонка вече доста устарѣла и обеднѣла. Сега тя живѣеше само съ споменитѣ отъ миналото и съ желание да види синоветѣ си завърнали се отъ заточение. Нейната най-голѣма гордостъ бѣ главата на Стеф. Караджа, която държеше заключена въ сандѣка си.

Когато единъ день баба Тонка узна, че голѣмия ѝ синъ Ангелъ е пристигналъ въ Варна, цѣла нощъ не можа да заспи отъ радостъ. На другия день рѹсенската гара бѣ изпълнена съ народъ. Стари и млади, мъже, жени и деца нетърпеливо очакваха да пристигне влака, който носѣше седемьтѣ герои отъ четата на Хаджи Димитра — между тѣхъ Ангелъ Обретеновъ. Тѣ се връщаха отъ заточение.

Баба Тонка, придружена отъ множество народъ, съ китки въ рѣще, вървѣше спокойно да посрещне сина си следъ 10 годишна раздѣла. Всички очакваха да видятъ, какъ старата майка ще пролива сълзи и ще припада. Но останаха очудени отъ нейната твърдостъ. Като видѣ сина си облѣченъ въ окжсани арабски дрехи, съ фесъ на глава, побѣлѣлъ съвсемъ отъ мъжи и неволи, баба Тонка, вмѣсто да плаче и да примира, го посрещна весела и засмѣна като бѣбрѣше шеговито: „Познахъ го магарето; той отъ мене повече е остарѣлъ“!